

Melankoliens store, stille maler

Søndag D. 18. DECEMBER 2016 KL. 22:30

Med ægteskabet med Sigrid Kähler kom lyset ind i L.A. Rings liv. Her har han malet hende i 1898. I forgrunden hans såkaldte blæksprutte-lampe udført på Kählers værksted. Foto: PR

[Af Torben Weirup](#)

L.A. Ring holdt af træerne på denne tid af året.

Det var ikke sådan, at han ligefrem boykottede træer i de lune og lyse måneder. Men han havde en svaghed for i sine billeder at gengive de nøgne grene, der aftegnede sig grafisk stringent mod en grålig eller hvidlig himmel som baggrund. Motivet må have passet til hans melankolske sind. Som også afspejles af andre af hans afdæmpede fortællinger om mennesker, der er optaget af dagliglivets pligter og så undertiden kigger ud gennem døre og vinduer, som om livet går forbi dem, mens de overvejer, om regnen mon hører op. I andre malerier er det, som om vejene fører ud af billedet og væk fra den sjællandske muld.

Selv i et sødmefuldt billede forestillende den gifte kvinde, han en årrække sværmede for, er det påfaldende med den mørke fure i marken, der fører ud mod horisonten og evigheden. Stod det værst til, var motiverne dødningshoveder og kadavere, og selv poplerne langs kirkegårdsmuren kan ikke løfte den knugende stemning af tristesse og depression.

Men så kom lyset ind i L.A. Rings liv. Laurits Andersen Ring (1854-1933) er 41, da han gifter sig med den 20 år yngre Sigrig Kähler; datter af Herman A. Kähler der ejede et af landets vigtigste keramikværksteder. Han slipper ikke for sit tungsind eller sin tvivl om sine mål og midler.

Men ud over lysten til også at arbejde med keramik, som blandt andre Brendekilde og Bindesbøll også havde opfordret ham til, kommer der med glæden over samværet med hustruen med kunstnersindet en lysere tone ind i hans maleri.

Ikke idyl som hos Carl Larsson, og end ikke forberedelser til jul tangerer Disneysjov. Det er ikke den optimistiske tone, som hos andre af de kunstnerægtepar, Ordrupgaard har vist udstillinger om i de senere år. Men mindre kan også gøre det – og selvfølgelig dukker mørket op igen i paletten og i kompositionerne, da Sigrig Kähler dør alt for tidligt i 1923.

L.A. Rings tidlige inspiration var dansk guldalder, men han bliver ikke borgerskabets idealiserende portrættør. Han strejfer symbolismen, men det er ikke den side af hans værk, udstillingen lægger vægt på. Han er samtidig med Skagensmalerne, men selv om også Ring kan male kvinder på en strand, bliver det aldrig til hip-hip-hurra-billeder med muntre kunstnersammenkomster og jagtudflugter. L.A. Rings store fortjeneste er hans tilstræbt nøgterne skildringer af livet på landet. Det er ikke de nye selvejerbønder med foden under eget bord, han maler. Det er almuen, og den er smukt skildret. Ikke som en Morten Koch-idyl, der siden i dele af det 20. århundrede skulle trække lange romantiske forestillinger om det autentiske liv på landet.

Det er mere livet, som det nu engang er. Hvor det heroiske ligger i det daglige arbejde og den stille hverdag. Og en accept af det.

Også selv om man kigger ud i efterårs- eller vintervejret og måske forestiller sig, at tilværelsen kunne være anderledes.

Hvem: L.A. Ring

Hvad: mellem lys og mørke

Hvor: Ordrupgaard, Vilvordevej 110, Charlottenlund. Tirsdage-fredage 13-17, onsdage tillige til 21, lørdage-søndage 11-17. Til d. 26. februar

Læs også

[Museum efterlyser værker](#)